

SPÁRTAI KERTBEN

Tanulmány az 1988-as kanizsai írótábor témájára

KONCZ ISTVÁN

Kies ligete legalsó teraszán, a vad
Taigetosz lábánál, olajfák és mandragórák
közt hős spártai férfi pamlagát
Parnon kőéből maga faragta, s terítette illatos
füvel; kedvét a dús kert s Lakonikosz
felől érdes, sós fuvallat ajzotta; pihenni
s, rabszolgát büntetni itt tudott
kedve s bölcselme szerint csak; szerelmi ereje
s érdeme hatalma, mint isteni vátesz — akár
a kert — rend, béke, mérték és büszke akarat.
Kithéra távol van innen, mint ledér gondolat,
s a Spártai elrendelte, hogy nem szabad akarmi
a vihart: hús korbács illesse a törvényszegőt,
s megannyi, ha konokul kitart, s ki tudja,
mennyeivel tetézte volna még tovább,
de szeme Leilán, az együgyű rabnőn megakadt;
Leila serényen egy orvul elejtett pacsirtát
kopasztott, nyúzott a liget fái közt:
hadd lássam — kutatta lázasan —, honnan veszed
a hangodat, amely úgy igéz, mint a varázs?
s a véres tollcafatra meredve rádöbben
a szomjazó tudás: csak hang és semmi más.